

М О Л И Т В А

Къмъ плъдне моето слънце въ небето се въздига
И стръмния ми друмъ отъ зега въ жоръ гори;
Изви се вихрь черъ — отъ погледъ друма скри....

А трюа да се мине: Не ми се казва стига!

Завета мѣнъ оставенъ: "На светлите негала
Основа е труда — единчакъ камъкъ твърдъ;
Че огъня свещенъ, запаленъ въ честна гредъ
Духътъ крепи и сочи ликътъ на идеала".

На тези думи скъпи, азъ служа въвв живота
И смисъла имъ трезвъ разбирамъ всѣки день;
И въ далнични дѣла и въ труда рибхновенъ
И въ грижи бѣднски на нуждитъ въ кмота.

Комуто м ожахъ — ладохъ; на дивници отколе
Длъжнимото простихъ; а тѣзи до стрѣла
Отпразиха къмъ мѣнъ — зяяки ми крила
Джхетъ имъ на олуки, съ щетъ а моята воля.

Но Боже мой мощни дали ще имамъ воля
Предъ нови изпитни на близки бѣдници
Духътъ да устои тѣй какъ презъ младичъ?
Воязанъ ма обзема — и твойта помощъ моля!

Надей ме ти оставя въ безпѣтна лжовна
Да забркали се друми лениви и врази,
Да даръ свещенъ безъ срамъ злосата порези!
Отбизай ма, Всеведущъ, отъ суата грѣховна.

Взспирай ми ржката, кога подирн камъкъ
Глава за да разбиш на неочакванъ врагъ! —
Азъ искамъ като тебъ да съмъ смиренъ, всеблагъ,
Гърдитъ ми да топли божественъ ти пламъкъ.